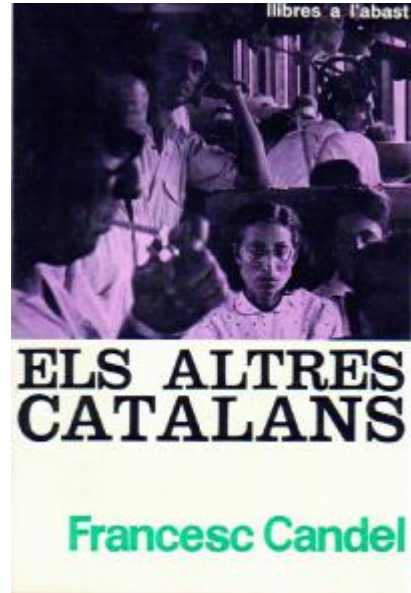


Com diria Paco Candel, "Catalunya ha de seguir sent un sol poble"

Publicat originalment a la revista Tornaveu el 29 de novembre de 2012
<http://www.tornaveu.cat/edicio-68/editorial/9442/com-diria-paco-candel-catalunya-ha-de-seguir-sent-un-sol-poble-dins-o-fora-despanya>

Som en plena ressaca electoral. El poble s'ha manifestat majoritàriament a favor que els catalans puguin acudir a un referèndum sobre si Catalunya es vol independitzar d'Espanya. La força de les diverses formacions polítiques que han posat al programa el dret a decidir és aritmèticament indiscutible. Els catalans han dit que volen la convocatòria d'un referèndum que, d'altra banda, és un dret inalienable.

Una altra cosa són els objectius electorals de cada partit. En una situació econòmicament tan complicada com la que vivim, podia succeir quasi tot i, molt especialment, que aquells que han d'administrar la crisi perdin les eleccions, com succeeix arreu d'Europa. Hauria estat un fet insòlit la consecució d'una majoria absoluta al bell mig del xàfec que fa. La donaven les enquestes, però amb una vaga general en plena campanya electoral contra les retallades i en defensa dels drets socials, es fa poc probable no votar contra qui té les tises. Si a més a més algú llança a l'espai electoral una falòrnia com la dels comptes corrents en paradisos fiscals, el «tots són iguals» s'apodera de l'*animus* electoral. Difícilment hi ha una família que no pateixi dins seu els efectes de la crisi i, a la corrupció, ja no se li atorga la presumpció d'innocència. Com sigui, hi ha qui ha sabut neutralitzar amb males arts l'onada independentista que agafà impuls el passat 11 de setembre als carrers de Barcelona.



No s'havien acabat de tancar els col·legis electorals quan ja es demanava el cap del líder que havia guanyat les eleccions clarament. Madrid era una festa que, en certa manera, es feia per a oblidar el fracàs al País Basc de la política pactada per les dues grans formacions en l'àmbit de l'estat. S'havia volgut liquidar el perill en plena campanya electoral i, immediatament després de les eleccions, s'ha fet el possible per a rematar el principal protagonista.

S'han lliurat a l'entusiasme d'una lectura visceral del resultat que ha sorgit de les urnes. Alguns analistes polítics parlen del cos electoral com si aquest disposava d'alguna forma d'intel·ligència, que es pot detectar des de l'anàlisi serena i desapassionada. És evident que aquesta vegada de les urnes ha sortit un mandat que exigeix seguir caminant cap al referèndum. L'aritmètica electoral ho ha deixat ben clar i els electors passaran factura a les formacions polítiques que no posin a disposició de l'exercici d'un dret democràtic el poder que aquells electors els han atorgat. Ara és absolutament prioritari possibilitar la consulta, sense oblidar els efectes perniciosos de la crisi, que s'hauran d'atendre eficientment, tot explicant que en una gran mesura són causa de l'espoliació que pateix Catalunya.

El milió i mig llarg de persones que, com un sol poble, hi havia als carrers de Barcelona la tarda de la darrera Diada Nacional van ser un clam que demanava el final del vassallatge. No es pot jugar amb tanta gent. No ho han de fer aquells que

s'han compromès amb les seves demandes, ni ho poden fer els que amb la falsedat pretenen continuar l'espoliació. Les conseqüències poden ser imprevisibles, sobretot si estan justificades pel desencís. Ens apropem a un moment que passarà a la història. No s'hi valen els subterfugis ni les mitges tintes. És hora de situar el país per damunt del partidisme.

Cal seguir plantant cara al centralisme que ha jugat més fort que mai les seves cartes, recorrent a les clavegueres de l'Estat, com era previsible. La demagògica campanya dirigida als sectors de la immigració llançant tota mena de fal·làcies, tot girant la truita de la realitat amb l'argument de dividir la societat, és imperdonable. Ho sentíem dir el dia abans de la jornada de reflexió, fins al punt d'atribuir a les forces democràtiques accions que va executar la dictadura feixista. Es va sentir l'amenaça de mobilitzar el 'cinturó roig' contra els independentistes. I ho deia gent que descendeix dels que sentien passió pel color blau.

El dia abans de la jornada de reflexió es commemorava el cinquè aniversari de la mort del gran Paco Candel, l'autor d'*Els altres catalans*, creador d'aquella gran proposta: Catalunya un sol poble, que va assumir el conjunt de les forces polítiques democràtiques i que tant de bé ha fet a aquest país. Quan ens deixà Candel, era improbable que el lerroxisme tornés a surar, amb la pretensió de dividir-nos; ara fins i tot ha tret uns quants parlamentaris. Fa cinc anys tampoc no podíem imaginar la victòria dels que han lluitat pel dret a decidir. La generació política de la Transició —de la qual formava part el popular cronista de la Barcelona que canviava el seu nom— ni es plantejava la independència i, si Espanya hagués tractat bé Catalunya, n'hi hauria hagut prou amb un autonomisme just i ben entès. Ara, segurament, ja és massa tard per a resoldre-ho, però Catalunya ha de seguir sent un sol poble, dins o fora d'Espanya, cosa que ja es decidirà quan toqui.